

FÆDRA

AarhusTeater

Genfortolkninger af myten om dronning Fædra

Af **Mia Rendix**, litteraturforsker, ph.d.

Den romantiske kærlighed har altid været det, som adskiller mennesker fra alle andre levende væsener, og længslen efter den store sammensmeltning lever i bedste velgående. Når vi tænker på kærlighed, er det oftest, som filosofen Platon definerer den i det lille skrift *Symposium*. Her beskriver han, hvordan mennesket oprindeligt blev kløvet i to, og resten af livet leder vi så efter vores tabte halvdel, den store kærlighed. Tv-programmer som *Gift ved første blik*, *Landmand søger kærlighed* og *Bachelorette* bygger videre på denne myte om, at i sidste ende er det muligt at finde det særlige menneske, som komplementerer og forløser os ligeværdigt og jævnbrydigt.

Men hvad med den kærlighed, det begær og de kroppe, der ikke passer ind i den traditionelle eventyrskabelon, og som i stedet er grænseoverskridende, tabubelagt og en ulige magtkamp? Et svar kunne findes ved at gå ind i teatrets mørke sal for at se *Fædra*. Vi skal opleve dramatiker Bjørn Rasmussens genfortolkning af tragedien, fordi kærlighed, begær og seksualitet også er en lakmestest for, hvordan et samfund fungerer, hvilke normer, værdier og hierarkier det er bygget op omkring – hvem og hvordan må vi (ikke) elske og begære; hvem opfatter vi som gode eller onde, rene eller beskidte, rettroende eller syndige.

Myten om dronning Fædra blotlægger tre tabuer

De antikke græske myter og guder behandler, diskuterer og udfordrer vores måder at være i verden på som kærlighedshungrende væsener. Her finder vi trøst, tryghed og spejling, men også afsky, frygt og bæven, for kærlighed handler også om menneskets moral og etik, vores valg og ansvar, når vi elsker. For den menneskelige kærlighed er ikke kun entydig eller nem, den kan være grænseoverskridende og sammensat. Dette ses måske mest tydeligt i myten om dronning Fædra. I fortællingen synes tre tabuer at blive blotlagt og konfronteret: Kærligheden som utroskab og incest, kærligheden som forskruet magtbalance pga. aldersforskellen mellem de to protagonister, og kærligheden som beskidt, monstrøs og en forvreden og manipulerende magtudøvelse, fordi Fædra er en ældet kvinde(krop) og ikke en purung, smækker pige.

I den græske mytologi var Fædra (navnet betyder "den lysende") datter af kong Minos af Kreta, og hun blev gift med kong Theseus, der grundlagde Athen. Fædra forelsker sig lidenskabeligt, men fatalt, i Theseus' søn fra et andet forhold, Hippolytos, og da han afviser hendes tilnærmelser, anklager hun ham for voldtægt, inden hun hænger sig selv. Theseus straffer sønnen, idet han hidkalder havguden Poseidon, som sender en grandios tyr efter Hippolytos på sin hestevogn, der forulykker. Hippolytos indfiltres i tøjlerne og bliver på græsselig vis slæbt til døde.

Som oftest er Fædra-myten gengivet i to grundversioner: En, hvor Fædras lidenskab ene og alene er et resultat af hendes egne handlinger og eget ansvar, og en, hvor kærlighedsgudinden Afrodite straffer Hippolytos, der oprindeligt havde svoret evig troskab over for den jomfruelige jagtgudinde Artemis og sågar afgivet løfte om afholdenhed samtidig med, at han nægtede at tilbede Afrodite. Som hævn kaster Afrodite en forbandelse på Fædra, så hun forelsker sig fatalt i stedsønnen, imens Theseus er bortrejst.

Tre store fortolkninger til teater

Alle generationer har brug for en ny oversættelse af Biblen, Koranen, Toræen og de store litterære klassikere, så de på én gang tidløst-universelle og stærkt kontekstspecifikke tekster kan nå ud til nye læsere. Tilsvarende fortjener hver ny teatergeneration dugfriske fortolkninger af ældre dramaer og tragedier, så deres evige relevans testes, udfoldes og genopfindes igen.

Euripides' *Hippolytos* (428 f.v.t.) var den første dramatiske tekst, der behandlede Fædras skæbne. I hans version fanges hun mellem Afrodites hæventørst og Hippolytos' enøjethed, og hendes grænseoverskridende handling er mere en tragisk konsekvens af gudernes forbandelse end en bevidst og kynisk forførelse, selv om det dramatiske plot skrider uundgåeligt frem mod undergang. De græske tragedier var nemlig kunstnerisk skueplads for, hvordan de athenske borgere ikke skulle agere; en højspændt

moralsk fortælling om en skam så stor, at døden er eneste udvej for, at familien og fællesskabet (dvs. den græske stat) kan fortsætte sin uplettede trivsel – med andre ord: Læring gennem lidelse.

Den næste store fortolker af myten om Fædra er den franske dramatiker Jean Racine, hvis *Phèdre* (1677) står som klassicismens måske smukkeste tragedie - skrevet på Aleksandrinervers og en prototype på periodens dyrkelse af Aristoteles' strenge formkrav om tidens, stedets og handlingens enhed. De stramme formkrav gør dog omvendt, at Fædras længsel og lidelse bliver endnu smukkere og endnu mere ubærlig at se og læse – sproget som en art lænker, der strækkes til sit yderste og truer med at sprænges. I modsætning til Euripides fokuserer Racine primært på dronning Fædra og hendes lidenskab som en individuel syndig, strafbar handling, der ikke er resultatet af en udefrakommende, guddommelig forbandelse. Den troløse, ældre kvinde overskrider alle normer og moral såvel følelsesmæssigt som fysisk og moralsk – og derfor må hun udstødes og straffes. Hvor Euripides lader Fædra dø værdigt offstage, så placerer Racine mytens dronning i centrum af slutscenen og lader hende nå at få beskeden om Hippolytos' død, inden hun tilstår og drikker gift. Ordenen er genoprettet, og patriarken – både gud, Theseus og Racine selv – agerer dommer i en komplet ydmygelse af Fædra.

Den tredje store Fædra-fortolkning kom i 1996, hvor den unge britiske in-your-face-dramatiker Sarah Kane skrev og iscenesatte sin postmoderne eksplosion *Phaedra's Love*. Hos Kane fortolkes Fædras begær som en logisk konsekvens af et sygt samfund i dyb krise, hvilket tydeligst afspejles i den degenererede, besudlede families undergang, en selvudløst sprængning indefra – Kanes tragedie er et orgie i vold, kropshorror og -væsker som blod, slim, snot, fæces, sæd og opkast, der varsler og symboliserer ydre og indre ødelæggelse. Kane peger anfægtet og rasende på strukturerne og magthaverne, ikke de udsatte og undertrykte, lidende borgeres handlinger. Afstumpetheden, volden, alle de grænseoverskridende handlinger er et direkte produkt af samfundets kollektive skævvridning, ikke individuelle (eller kvindelige) synder.

Filmverdenens store fortolkninger

Siden Sarah Kanes genfortolkning kan man finde Fædra-mytens klare afsmitning på blandt andet den roste og prisvindende film *La Pianiste* fra 2001 af Østrigs mesterinstruktør, Michael Haneke. Franske Isabelle Huppert ses i rollen som den hæmmede, midaldrende, seksuelt udsultede Erika Kohut, der er musikkonservatoriets dygtigste og mest eftertragtede underviser. Hun forelsker sig i den unge, arisk smukke og forjættende talentfulde Walter, og de to indgår i en ikke bare lidenskabelig, men hæmningsløs og altomfattende lærer-elev-relation. I takt med Erika blotlægger sit begær over for Walter, bliver hun i stedet hånet, ydmyget og ultimativt voldtaget og forladt. Filmen er baseret på Østrigs Nobel-prisvinder Elfriede Jelineks roman af samme navn, og Haneke's usentimentale og klinisk-syleskarpe dissekering kalkerer solidarisk Jelineks feministiske kortlægning af Erikas tragiske skæbne som et undgåeligt resultat af et undertrykkende, voldsparat patriarkat og dets misogyne strukturer og ofre.

I nyere tid har vi set Trine Dyrholm brilliere i filmen *Dronningen* (2019) som en privilegeret overklassekvinde, Anne, der i May el-Toukhys version kynisk og egoistisk forfører sin syttenårige stedsøn, Gustav (Gustav Lindh),

fordi hun keder sig, og fordi hun kan og vil – altså et spørgsmål om magt og magtudøvelse. Filmen kom midt i MeToo-debattens kulmination i Danmark og var et bevidst omvendt take på kønsrollefordelingen; her er det en ældre ressourcestærk kvinde, der forfører en ung dreng på vej ud i livet som voksen, og filmens blik på Anne er utvetydigt dømmende.

Senest blev serien *The Girlfriend* lanceret på tv-kanalen Prime dette efterår, hvor myten anvendes som en halv-sensationel og kønsrollemæssigt regresiv ramme for historien om den unge og noget vege hovedperson, Daniel (Laurie Davidson). Han fanges mellem sin dominerede og måske-måske ikke grænseoverskridende mor Laura (Robin Wright) og sin unge og mildt sagt ikke handlingslammede kæreste Cherry (Olivia Cooke). Her leges der med stereotypiske kvindefremstillinger og incestmotivets mulige eksistens som clickbait, så seeren pendulerer mellem den beskyttende, altopofrende moderkærlighed som en midaldrende kvindes forsmåethed over for kærestens ungdommelige selvtillid og let giftige følelse af berettigelse og dominans.

Fædra stiller de ubekvemme spørgsmål i kærlighed

Så vi skal se og gense Fædra-myten i alle mulige genfortolkninger, fordi tragediens grundessens transcenderer tid og sted og til stadighed peger på, hvad helt fundamentale grundelementer som kærlighed, begær, kønsroller, kroppe og magt i vores menneskelige eksistens er og kan blive alt efter, hvilket blik, ideologi og position tragedien skrives ud fra. *Fædra* udfordrer Platons filosofi og Disney-eventyret om den eneste enes totale sammensmeltning og stiller det ubekvemme spørgsmål, om vi kun kan tåle at blive konfronteret med en midaldrendes kvindes utvetydige seksuelle begær, hvis det er incestuøst og magtforvrængende – og dermed strafbart enten juridisk eller kulturelt. Efter forestillingen fortsætter vi forhåbentligt diskussionen om, hvad kærlighed er – det er både godt for parforholdet og demokratiet.

Men nu kalder Bjørn Rasmussen og Natalie Mellbye på altid mægtige Nanna Bøttcher som Fædra, hvis smægtende, altædende ord åbner stykket:

Jeg vil smage med din mund.

Jeg vil røre med dine hænder.

Jeg vil se med dine øjne.

Jeg vil bo indeni dig.

Luk mig ind.

Vi kan ikke opfinde den dybe tallerken, men vi kan servere nogle underlige nye smage, og det er en befrielse

Interview med dramatiker og forfatter **Bjørn Rasmussen**
Af dramaturg **Tine Voss Illum**

Nathalie Mellbye og Bjørn Rasmussen har tidligere skabt succesforestillingerne *A Clockwork Orange* og *Traum* på Aarhus Teater. Kendetegnende for deres samarbejde har været forestillinger, der emmer af poetisk voldsomhed, som er rå og brutale, men samtidig sanselige og smukke. *A Clockwork Orange* var en dystopisk rejse ind i et univers af vold, stoffer og sex. *Traum* en tværæstetisk forestilling, hvor seksualiteten og nattens ydergrænser blev udforsket i et rum mellem drøm og bevidsthed. Nu vender de sig mod den græske tragedie *Fædra* i en nyfortolkning, hvor familietragedien udvikler sig til en grotesk fortælling, hvori uskylden og den rene kærlighed står for fald.

Med 'Fædra' er det nu tredje gang, du gendigter et værk til Aarhus Teater. Hvad betyder det for dig som dramatiker og digter at skulle arbejde med et eksisterende velkendt forlæg?

For mig er der ikke den store forskel på at gendigte et eksisterende forlæg og at skabe et såkaldt originalt værk. Som skrivende står jeg altid på skuldrene af andre forfattere, de hænger om halsen på mig og mit stofområde, og min formbevidsthed er konstant i dialog med andre værker no matter what. Det siges, at der findes nogle få urfortællinger og et utal af variationer over dem. Jeg ser ikke bare gendigtninger som den samme historie i nye klæder, jeg ser en identisk knoglemarvsstruktur eller blodtype, men hver version har sin helt egen særegne krop, og det er sproget, der er kødet på knoglerne. Modsat de vidunderlige græske myter er myten om den originale forfatter i elfenbenstårnet eller på det usle loftskammer en kedelig løgn. Vi kan ikke opfinde den dybe tallerken, men vi kan servere nogle underlige nye smage, og det er en befrielse. Det fedeste ved teateret er, at det er en kollektiv kunstart. Instruktør, skuespillere, komponist, lysdesigner etc. er ikke forløbere af min tekst, men medskabere af teksten, vores fag er ikke afgrænsede, men flyder sammen.

Har det haft nogen særlig betydning, at du med 'Fædra' skulle arbejde med en græsk myte, der allerede er gendigtet et utal af gange?

Det har betydet, at mit favntag med den gamle bone structure ikke har været en blid omfavelse, men mere et genstridigt knus. Stoffet har kaldt på mere modstand end for eksempel min gendigtning af *A Clockwork Orange*, fordi *Fædra* er ældgammel og cementeret i vores bevidsthed. Den svulstige patos i tragedien har også medført en spændstig kontrast i form af en 'mørbradsnaturalisme' i det sproglige arbejde, som tillader den velkendte genre og den fasttømrede modus at slå sprækker og føre os et andet og mere fremmedartet sted hen, hvor vi ikke kan vide os sikre på vores egen overbevisning.

Har det haft en indflydelse på dit sproglige arbejde, at det er en urfortælling og mytestof?

Det er altid sproget, der bjergtager mig. Det er replikkernes lyd og fysik, der er afgørende for, hvad der fortælles. Måske er det i virkeligheden mere interessant, hvordan det siges, end hvad der siges. Mytestoffet har en stram

form, og karaktererne har klare viljer, og det giver plads til, at sproget kan stikke helt af i det, David Lynch kalder 'the delicate disorder of life'. Nu troede vi lige, at vi havde helt styr på, hvad der foregår, vi elsker kontrol, fordi det gør os trygge, og så dumper der pludselig en trolde ned fra himlen – eller i Fædras tilfælde kærlighedsgudinden Afrodite, som fucker med vores relativt begrænsede forestillingsevne. Det er en angstfyldt fryd, når sproget kommer bag på en.

Hvad har optaget dig mest i gendigtningen af 'Fædra'?

Fædra er historien om en midaldrende kvinde, der bliver vanvittig forelsket i sin unge stedsøn, hvilket selvfølgelig går grueligt galt – what's not to like. Myten tiltrak mig også, fordi de her såkaldte rene følelser viser sig at være dybt komplekse. For hvad sker der i os mennesker, hvis overgreb forveksles med omsorg, hvis vold klæder sig ud som kærlighed? Hvorfor er det naturligt at blive liggende i sengen hos sin overgrebsmand efter endt voldtægt og kysse ham farvel på kinden næste morgen? Hvor kommer den her ubærlige skam fra? Hvorfor begærer vi døden?

Er der noget, du har vægtet særligt i forhold til at gøre det relevant for et publikum anno 2025?

Nej. En mental strategi om aktualisering ville ødelægge tekstens liv for mig. Det er altid interessant at se en midaldrende kvinde gå i stykker af forbudt begær. Hun har bare ikke fået lov at fylde så meget i gadebilledet og på scenen. Det er altid relevant at se en teenager skrigende til himlen i forsøget på at skelne løgn fra sandhed. Og det er altid forståeligt, hvorfor en magtliderlig patriark skal ned med nakken, bare se på de blodspor af forbrydelser, der følger ham.

Nu udkommer alle dine tre dramatiseringer – 'A Clockwork Orange', 'Traum' og 'Fædra' – som en samlet udgivelse på Forlaget Bastard under titlen 'Tre Skuespil'. Det er svært at undgå ikke at se de tre værker som en form for trilogi. Er der noget, som du selv er blevet opmærksom på i den forbindelse?

Alle tre værker har vold og begær som omdrejningspunkter. De er vidt forskellige i genre, struktur og toneleje, men de bekender sig alle tre til det, litteraturkritiker Elisabeth Friis skriver om i sit efterord til *Tre Skuespil* – et oprør mod de patriarkalske institutioners krav om ensproglighed. Værkerne har alle tre hovedkarakterer med en afvigende adfærd, som forsøger at navigere i et samfund, hvor den patriarkalske vold smitter alle køn til alle tider.

Sanselig voldsomhed

Interview med instruktør og scenograf **Nathalie Mellbye**
Af dramaturg **Tine Voss Ilum**

A Clockwork Orange, *Traum* og nu *Fædra*: Instruktør og scenograf Nathalie Mellbye har for tredje gang kastet sig over et samarbejde med dramatiker Bjørn Rasmussen. Fælles for alle tre forestillinger er et poetisk og billedmættet univers, hvor krop, sprog og sanser smelter sammen.

Hvad optager dig som instruktør og scenograf, når du arbejder med Bjørn Rasmussens tekster?

Det fantastiske ved at arbejde med Bjørn er, at vi kan udvikle et fælles sprog, hvor både fortællingen og poesien får plads. Bjørns tekster rummer en sanselig og voldsom energi – de er erotiske, kødelige og musikalske. Nogle gange skal man læne sig ind i sproget og lade sproget stå som værende det mest overskridende. Samtidig oplever jeg, at hans måde at skrive på giver mig en frihed til at tænke associativt og billedligt; der opstår et rum, hvor jeg som iscenesætter og scenograf kan skabe et visuelt sprog, der sammen med teksten kan åbne op for en maksimalistisk teatralitet, hvor scener kan få lov at være ekspressive, storslåede, groteske – næsten for meget. På samme tid har Bjørns tekster et genkendeligt realistisk sprog, som er mere filmisk. I forbindelse med *Fædra* kalder han det 'mørbradsrealisme', og det gør, at vi som publikum kan få lov til at hægte os på fortællingen og genkende os selv. For mig er den vekselvirkning mellem realisme og poesi virkelig spændende at arbejde med.

Du debuterede som instruktør med 'A Clockwork Orange' i en bearbejdelse af Bjørn Rasmussen – og det er nu tredje gang, I arbejder sammen. Hvad kendetegner jeres arbejde?

Vi deler en fascination af det voldsomme, det dionysiske, det poetiske og det grænseoverskridende. Bjørn er med sit sprog ikke bange for at bevæge sig ind i det mørke, det voldsomme og det tabuiserede eller naturerotiske, som også åbner et mere symbolsk og abstrakt rum. Den trilogi, som man kan sige, *A Clockwork Orange*, *Traum*, og *Fædra* udgør, er kendetegnet ved, at værkerne udforsker de kræfter, som ellers er svære at nærme sig – volden, magten, smerten og, i de to seneste værker, også erotikken. I *A Clockwork Orange* var volden mere legende og humoristisk, mens der i *Fædra* er en helt anden tungere alvor på spil, hvilket er kunstnerisk udfordrende

at arbejde med på en anden måde. For mig ligger der en enorm kreativ lyst i at undersøge de ting, som vi alle sammen normalt undgår – pille i de sår, man gemmer på og se, hvad der vælter frem. Uanset om det handler om destruktive familiemønstre eller forvredne parforholdsrelationer, kredser vores arbejde om det undertrykte, der må frem i lyset. At undersøge det som i virkeligheden er farligt eller forbudt i teatret på en æstetisk og sanselig måde. Det er dér, teatret bliver mest intenst for mig – når det smukke og det brutale står side om side. Samtidig er Bjørns tekster altid meget generøse i den forstand, at de er specifikke, men alligevel åbne for nye fortolkninger. Det er en gave, da jeg som iscenesætter elsker at inddrage de medvirkende i udviklingen af en forestilling. Det giver os som hold nemlig mulighed for at gå på opdagelse i og udfolde universet sammen, så resultatet bliver så nuanceret som muligt.

Hvad har inspireret dig særligt i arbejdet med 'Fædra'?

Fædra er kompleks at arbejde med, fordi den både handler om begær og om destruktive familiedynamikker, hvor vold og overgreb også er en historie om kærlighed. Det er en interessant dobbeltlængsel, *Fædra* rummer, og vi er i prøverummet lige nu meget optaget af at undersøge grænserne mellem det moderlige og det erotiske, mellem omsorg og lyst. Det, at ville elske ubetinget, men samtidig mærke, at kærligheden også kan blive farlig, forkert og forbudt. Og så er *Fædra* ikke kun en fortælling om patriarkatet, der falder – den handler også om matriarken. Det synes jeg er vildt spændende, for det handler ikke om at være 'pæn' i sin kvindelighed eller seksualitet, men om at turde stå ved, at den også kan være voldsom, forkert, grim og fuld af begær. Og i den sammenhæng er det virkelig skønt at arbejde med Bjørns gendigtning og den måde, han sprogligt har nyfortolket de klassiske udgaver af *Fædra* på gennem et moderne højsangssprog, der åbner et rum, som er mere fysisk og sanseligt.

BJØRN RASMUSSEN
Dramatiker

Bjørn Rasmussen er uddannet fra Dramatikeruddannelsen i 2007 og Forfatterskolen i 2011. Han debuterede med romanen *Huden er det elastiske hylster der omgiver hele legemet* og har siden udgivet digtsamlingerne *Ming*, *Forgabt* og *Fiskesonetterne* samt romanerne *Pynt*, *Jeg er gråhvid*, *Kirstens hævn* og *Brian og Stefan for evigt*. Som dramatiker har han skrevet *Alrune* på Odense Teater, *Seest* på Mungo Park samt *Myg marcherer i sødt blod* og *Happy Nation*, der begge spillede på Katapult. Til Aarhus Teater har han tidligere dramatiseret *A Clockwork Orange* og *Traum* samt skrevet manuskriptet til *Kirstens hævn*. Bjørn Rasmussen har modtaget blandt andet Montanas Litteraturpris, EU's Litteraturpris og Blixenprisen. Han er desuden en del af kunstnerkollektivet SOLEN ER SEXET.

NATHALIE MELLBYE
Instruktør, scenograf og kostumedesigner

Norske Nathalie Mellbye er uddannet scenograf fra Statens Scenekunstske i 2012 og har siden arbejdet som scenograf, kostumedesigner og instruktør på en lang række teatre. På Aarhus Teater var hun scenograf på *Solens børn*, *De rene rum* og *denungewertherslidelser*, inden hun fra 2020-2023 blev tilknyttet som huskunstner. Her debuterede hun som instruktør samt var scenograf på *A Clockwork Orange* og skabte scenografi til blandt andet *En fortælling om blindhed*, *The Supreme Gentleman*, *Når vi døde vågner*, *Til de lyse morgener* og *Stuepigerne*, mens hun både instruerede samt var scenograf og kostumedesigner på *Frankly My Dear I Don't Give A Damn* og *Traum*. Sidstnævnte sikrede hende en Reumert som 'Årets instruktør' 2024. Siden september 2023 har Nathalie Mellbye været kunstnerisk direktør på Sort/Hvid.

AMANDA DREW
Komponist og performer

Amanda Drew er en dansk/engelsk vokalist, sangskriver, komponist, musiker, producer og performer, også kendt under kunstnernavnet Precious Mayhem. Hun blev i 2020 uddannet Rytmisk Musiker (sang) fra Det Jyske Musikkonservatorium, Aarhus, og har en kandidat i Music Performance fra Rytmisk Musikonservatorium, København. Amanda Drew har optrådt med egne og andres projekter på blandt andet danske festivaler og spillesteder samt i Belgien og Ukraine. Senest komponerede hun musikken til operaværket *Dronning Annabell*, som blev opført på Copenhagen Opera Festival 2025. Amanda Drew er desuden en del af stororkestret Natlyst.

CLEMENT IRBIL
Lysdesigner

Clement Irbil er uddannet lysdesigner fra Statens Scenekunstske i 2013 og har siden arbejdet som lysdesigner i Danmark, Norge og Sverige. Han har været tilknyttet Aalborg Teater, hvor han skabte lysdesign til blandt andet *Indenfor murene* og *Cabaret*. Senere var han tilknyttet Det Kongelige Teater, hvor han designede lys til blandt andet *Hedda Gabler*, *Højskolesangbogen*, *Frøken Julie* og *Cyrano de Bergerac*. På Aarhus Teater har Clement Irbil tidligere været lysdesigner på *Karlas Kabale* og *Jane Eyre – en romantisk drøm*. I denne sæson er Clement Irbil aktuell med forestillingerne *Min geniale veninde* på Aalborg Teater, *Ungen* på Oslo Nye Teater samt *La Traviata* på Bergen Nasjonale Opera.

AKI SHIRAISHI BECH
Lyddesigner

Aki Shiraishi Bech er uddannet fra Den Rytmiske Højskole i 2010 og har lang erfaring som lydtekniker og musiker på spillesteder, festivaler og turnékoncerter. På Aarhus Teater har han lavet lyd til forestillingerne *Sandmanden*, *A Clockwork Orange*, *Frankly My Dear I Don't Give A Damn*, *Kong Lear*, *Pan/Sult*, *Sleeping Beauties*, *Lady Chatterleys elsker*, *Blodbadets Gud*, *GenZ ENDGAME*, *Idioten*, *Clear Blue* og senest *Amour*.

NANNA BØTTCHER
Skuespiller

Nanna Bøttcher er uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 2005 og blev en del af ensemblet i 2015. Hun har medvirket i en lang række forestillinger, blandt andet *Lazarus*, *Erasmus Montanus*, *Orestien*, *Leonora Christina – Sandhedens Dronning*, monologen *Girls & Boys*, *Traum* samt *Sleeping Beauties*, ligesom hun i 2024 debuterede som instruktør på Aarhus Teater med vandreforestillingen *Væksthuset*. Senest har man kunnet opleve hende i blandt andet *Jeppe på bjerget* og *Amour*. Nanna Bøttcher har modtaget Ole Haslunds Kunstlegat 2022 for "sine mange fantastiske scenepræstationer og for vedholdende at bidrage til udviklingen af mange sider af dansk teater" samt en Reumert i kategorien 'Årets kvindelige hovedrolle' 2023 for sin præstation som Blanche i *Omstigning til Paradis* på Aarhus Teater.

EMIL BUSK JENSEN
Skuespiller

Emil Busk Jensen er uddannet skuespiller fra Den Danske Scenekunstske i Aarhus i 2022 og blev samme år en fast del af ensemblet på Aarhus Teater. I studietiden medvirkede han på Aarhus Teater i *Himmelvendt* og *Romeo & Julie*. Som en del af Aarhus Teaters ensemble har han indtil nu medvirket i *Melancholia*, *Leonora Christina - Sandhedens Dronning*, *Dracula*, *Jane Eyre – en romantisk drøm*, *Natten – en teaterkoncert*, *Julefeber*, Reumertvinderen *Skolekomedien*, *CHICAGO*, *Tro*, *håb & kærlighed*, *LAGERLÖF*, *Idioten*, *Clear Blue* og *Elverhøj*.

MARIE BODA
Skuespiller

Marie Boda er uddannet skuespiller fra Den Danske Scenekunstske i Aarhus i 2024 og debuterede på de skrå brædder i Folketeatrets *Kong Lear* i 2025. Allerede i 2009 medvirkede hun i kortfilmen *Sekunder*, der samme år gav hende prisen som 'Bedste unge skuespillerinde' ved Newport International Film Festival. Siden har Marie Boda haft roller i blandt andet tv-produktionerne *Juleønsket*, *Mercur* og *Cold Hawaii* og filmene *Den Grænseløse*, *Sorgenfri* og *Mens vi lever*. Marie Boda blev en del af Aarhus Teaters ensemble i sæson 25/26 og har indtil nu kunnet opleves i *Elverhøj*. Tidligere var hun i scenetjeneste på Aarhus Teaters *Skolekomedien* og medvirkede i afgangsforestillingen *ØDE LAGT* eller *Markise von O.... – Faster, Pussycat! Kill! Kill!*

RASMUS HAMMERICH
Skuespiller

Rasmus Hammerich er uddannet skuespiller fra Statens Scenekunstske i 2006 og har siden medvirket i både tv-serier, film, teaterforestillinger samt som stemmeskuespiller på en lang række produktioner. Han har blandt andet haft hovedrollen i den Oscar-nominerede kortfilm *On My Mind* og medvirket i DR-julekalenderen *Tidsrejsen 2*, tv-serierne *Huset*, *Nisser* og *Den som dræber – Fanget af mørket* samt filmene *Alle for fire*, *Før Frosten*, *En frygtelig kvinde* og *Ækte Vare*. På de skrå brædder har han blandt andet kunnet opleves i *Anna Karenina* og *Den mystiske sag om hunden i natten* på Betty Nansen Teatret og Det Kongelige Teaters *De tre musketerer* i Ulvedalene. I november 2025 er Rasmus Hammerich aktuell i DR's juleserie *1000 ord for sne*.

JAMINA CHELINA GREEN
Skuespiller

Jamina Chelina Green er studerende ved Den Danske Scenekunstske, skuespil, Aarhus.

Fonde og partnere

Aarhus Teater har et stærkt samarbejde med erhvervslivet. Vi har et eksklusivt partnerskabsnetværk med en lang række virksomheder, der støtter Aarhus Teater og selv opnår fordele ved det.

Har du lyst til at vide mere om vores erhvervsnetværk, så kontakt os eller læs mere på aarhusteater.dk.

FONDE

Salling Fondene

Boghandler Henning Clausens Fond

C.A.C. Fonden

Knud Højgaards Fond

Nykredits Fond

Per og Lise Aarsleffs Fond

Spar Nord Fonden

STIBOFONDEN

Støtteforeningen FHH

Vilhelm Kiers Fond

William Demant Fonden

Aage og Johanne Louis-Hansens Fond

Aarhus Oliefabriks Fond for Almene Formål

Aarhus Stiftstidendes Fond

STORE SCENE – PARTNERE

Jyllands-Posten

LARS LARSEN
GROUP

L I N D B E R G ∞

OK

SCALA – PARTNERE

FORMUE | PLEJE

JYSKE BANK

STUDIO – PARTNERE

A. Enggaard A/s

EJENDOMSSKABET
OLAV de LINDE

Poul Schmith
KAMMERADVOKATEN

Andelskassen

EY

pwc

ASSET
ADVISOR

FO
AARHUS

Ringkjøbing
Landbobank

BCOOL A/S

freeday

Scandic

Bech·Bruun

Hornbæk

schouw+co

BKI
FONDEN

jfm

spar nord

BOHNSEN
INVEST

KGL. HOFMESTERHEDEN
KJÆR & SOMMERFELDT

Sparekassen
DANMARK

BoostPLM

KONTAKTLINSE
INSTITUTTET

SPAREKASSEN
KRONJYLLAND

Carlsberg

kvadrat

SYSTEMATIC

CF MØLLER
ARCHITECTS

leanon

Søren Jensen

Claus Ditlev

meyerdonationen *• frihed & giv*

TEKA Ejendomme

Clean Energy Invest

Nordea

tixly

Danske Bank

Normal

wahlberg
MOTION DESIGN

Deloitte

NRGI

XLBREJNHOLT

DJURSLANDS
BANK

PANTUS

AARHUS HAVN
PORT OF AARHUS

DLA PIPER

pedersen&nielsen
automobilforretning a/s

FÆDRA

Tekst
Bjørn Rasmussen

frit efter
Racines *Phèdre* og
Euripides' *Hippolytos*

Isenesættelse, scenografi,
kostumedesign & kunstnerisk
direktør for Sort/Hvid
Nathalie Mellbye

Kompositioner
Amanda Drew

Lysdesign
Clement Irbil

Lyddesign
Aki Shiraishi Bech

Scenografisk assistent
Oda Vad Nielsen*

Dramaturg
Tine Voss Ilum
Susanne Hjelm Pedersen

*studerende ved DDSKS, scenografi,
København

MEDVIRKENDE

Fædra
Nanna Bøttcher

Hippo
Emil Busk Jensen

Alice
Marie Boda

Teo
Rasmus Hammerich

Sygeplejerske
Jamina Green**

Afrodite
Amanda Drew

**studerende ved DDSKS,
skuespil, Aarhus

AARHUS TEATER

Teaterdirektør
Trine Holm Thomsen

Direktør
Allan Aagaard

Chefdramaturg
Hanne Lund Joensen

Producent
Annette Lindblad Væring

Produktionsleder
Line Bjergø

Scenechef
Jesper Ahnfeldt-Møllerup

Værkstedchef
Lars Fog

Kostumechef
Majken Banke Ova

Pressechef
Morten Daugbjerg

Salgs- og marketingchef
Emilie Brøgger Jensen

Forestillingsleder
Lukas Bremerstent Kirkeby

Regissør & afviklende
forestillingsleder
Sofie Filborne-Ulsø

Sufflør
Sofie Risager Aaby

Instruktørassistent
Kristine Toft Petersen

Voice coach
Nini Matessi Schou

Lysansvarlig
Anders Peder Rasmussen
Victor Valeur Krag

Lydansvarlig
Aki Shiraishi Bech

Opbygningsansvarlig
Kristian Skov

Teatermaler
Ruth Grønborg
Marianne Glenhammer

Snedker
Niels Peter Warming
Jens Andersen
Peter Gonge

Rekvisitør
Mejse Damsø

Skrædder
Annette Lykke Hermansen
Tina Kirstine Larsen

Maskør
Kira Stochholm Exe

Lyd / lysafvikler
Aki Shiraishi Bech
Victor Valeur Krag

Afvikling sminke/mask
Camilla Ravbjerg
Kira Stochholm Exe

Påklæder
Pil Nicolaysen
Sofia Hinnerup Hansen

Programredaktion
Tine Voss Ilum
Louise Sejr Højmark
Susanne Hjelm Pedersen
Emilie Brøgger Jensen

Program layout
Jørn Moesgård

Fotos fra afsluttende prøver
Emilia Therese

I teksten findes citater fra

Hippolytos af Euripides
oversættelse
Marcel Lysgaard Lechs (2024)

Højsang
af Theresa Salomonsen (2021)

Fædra af Racine
oversættelse
Max Lobedanz (1967)

Urpremiere
Scala, 20. november 2025

Præsenteres i samarbejde
med **Sort/Hvid**

